

Kommunerne faa en passende Erstatning for disse Skatter, og naar man samtidig lader Loven om Ejendomsskyld hvile, indtil Finanserne gøre dens Opkrævning nødvendig, slippe Ejendommene for denne ny Skat og blive staaende ved de gamle Hartkornsskatter til Staten, der faktisk ere og altid have været en Prioritet, som ingen har haft noget imod at yde, ligesom de heller ikke have været synderlig trykkende. Naar man fastholder det Grundlag, jeg her foreslaar, altsaa bibeholder de hidtilværende faste Skatter til Staten, som beløbe sig til henimod 10 Mill. Kr., faa vi altsaa det fornødne til Statshusholdningen ved Loven om Indkomst- og Formueskat, ligesom vi faa det fornødne til at yde Tilskud til Kommunerne, og det betydelige Beløb, som Staten forbeholder sig, kan anvendes paa anden Maade til nyttige Reforme. Foruden til Tiendeafløsningen vil der blive tilstrækkeligt tilovers til, at man ogsaa kunde benytte et Beløb til Revision af Toldloven. Naar Loven om Ejendomsskyld var hvilende, kunde den til givne Tid, naar Regering og Rigsdag var enige om det, træde i Kraft, og Skatten altsaa indgaa. Den vilde da blive en Tillægsskat til Fordel for Finanserne og ikke, saaledes som naar Loven vedtages i sin nuværende Skikkelse, en Skat, der til Dels skal erstatte Hartkornsskatterne.

Jeg fastholder bestandig, at Hartkornsskatterne ere en Ejendomsret, Staten har i alle Ejendomme. Det er ikke nogen Skat. Der mangler alt, hvad der karakteriserer en Skat, det er en fast Prioritet, Staten ejer. Gaa vi hen og ophæve den og delvis erstatte den med en Ejendomsskyld til Staten, gøre vi Uret mod de Egne, som ere mindre heldigt stillede med Hensyn til Jordbund og Klima. Det bliver en stor Gave, man giver Hartkornsejerne i de bedre Egne, og som man til Dels maa søge Penge til i de mindre gode Egne. Særlig vil Jylland blive uretfærdigt behandlet i Sammenligning med Øerne. Ved at lade Ejendomsskylden hvile, gøre vi ikke Uret til nogen Side. Vi forbeholde Staten, naar det en Gang skulde blive nødvendigt at faa denne Lov sat i Kraft, at hæve Beløbet, men det vilde ikke være nogen Uret, for det bliver en ny Skat, der bliver lagt paa alle Ejendomme efter ensartede Regler. Hvis derimod disse Love vedtages, som de her foreligge, er det Ophævelsen af de faste Ejendomsskatter delvis erstattede med en Ejendomsskyld, hvorved man for en stor Del flytter Byrderne fra de rige Egne

over paa de fattige, og det er det, jeg ved mine forskellige Forslag har søgt at imødegaa. Først Tiendeloven igennem, vil det yderligere forurette de mindre heldigt stillede Egne, idet Tiendebyrderne faktisk ere smaa der i Forhold til Ejendommens Størrelse og til Dels ere afløste i tidligere Tid. Det bliver altsaa atter en Begunstigelse til de rigere Egne, hvor man aldrig har gjort Forsøg paa at afskaffe Tienden.

Naar jeg har stillet disse Forslag, er det ikke i den Tro, at de kunne gennemføres, men da jeg saa den overvældende Masse af andre Ændringsforslag, som gjorde det muligt, at Loven atter kunde komme op til Landstinget, vilde jeg stille disse Forslag, for at de i saa Fald ved senere Forhandlinger kunde komme under Overvejelse. Naturligvis er jeg forberedt paa at tage dem tilbage; men foreløbig skal jeg anbefale dem til den højtærede Ministers og ærede Kollegers Overvejelse.

Borgbjerg: Efter den Skæbne, som vore og andres Ændringsforslag fik i Gaar, efter f. Eks. den Skæbne, som selv et Ændringsforslag fra vor Side om at rette en bevislig Sjuskefejl i Landstingets Forslag fik, et Ændringsforslag, der blev anerkendt som berettiget af den højtærede Minister, efter at man altsaa har sablet alle Ændringsforslagene ned, store og smaa, selv de saa nødvendige Rettelser i Landstingets Forslag, vil f. Eks. det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) sikkert nu have faaet en Forstaaelse af, med hvilken Ret jeg ved første Behandling anførte Hørups Ord i 1891. Nu vil han dog vist forstaa, at Situationen i alt væsentligt er den samme. Den Gang var der af to Partier, som tilsammen dannede Flertallet, vedtaget et Forslag — Alderdomsloven, Sukker- og Ølloven o. s. v. —, der ikke maatte ændres paa noget Punkt af Mindretallene, de maatte ikke undergives saglig Behandling, og saaledes staa vi aabenbart ogsaa ved disse Loves Behandling, det er blevet vitterligt ved Afstemningen i Gaar. Ved første Behandling erklærede det ærede Medlem for Løvel, at der vilde blive god Tid til at stille Ændringsforslag, disse vilde blive undergivne saglig Behandling, og vi havde ikke noget at beklage os over. Jeg spørger: Er det en saglig Forhandling, naar man endog forkaster et Ændringsforslag om at rette en bevislig Sjuskefejl i det foreliggende Forslag? Hvis jeg om denne anden Behandling af Skattelovene brugte Udtrykket Humbug, vilde det ikke